

Sygnatura akt XI C 1101/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 13 grudnia 2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący:SSR Małgorzata Dasiewicz - Kowalczyk

Protokolant:Magdalena Truszkowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 grudnia 2013 r. we W.

sprawy z powództwa (...) S.A. z siedzibą w K.

przeciwko L. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt **XI C 1101/13**

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 11 stycznia 2013 r., złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym, strona powodowa (...) SA z siedzibą w K. wniosła o zasądzenie od pozwanego L. K. na swoją rzecz kwoty 6.849,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwot wskazanych w pozwie oraz zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa wskazała, że przedmiotem żądania są wymagalne należności za usługi świadczone na podstawie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartej pomiędzy pozwanym a (...) Sp. z o.o. w W.. Strona powodowa podniosła, iż za świadczone usługi strona powodowa wystawiła dwie noty obciążeniowe z dnia 29 stycznia 2011 r. na kwotę 5.847,06 zł i z dnia 29 sierpnia 2010 r. na kwotę 307,59 zł. Strona powodowa podniosła, iż na kwotę dochodzoną pozwem składa się także kwota 694,89 zł żądana tytułem skapitalizowanych odsetek wyliczonych od kwoty należności głównej od dnia następującego po dniu wymagalności należności głównej do dnia złożenia pozwu tj. 11 stycznia 2013 r. Strona powodowa podniosła, iż pomimo wezwania pozwanego do zapłaty nie uregulowała należności dochodzonej pozwem.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, wydał w dniu 28 stycznia 2013 r. nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w ramach elektronicznego postępowania upominawczego.

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty podnosząc, iż nie prowadzi już działalności gospodarczej, a umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawarł wskutek namowy przez inne osoby. Ponadto pozwany podniósł, iż jest w ciężkiej sytuacji materialnej, utrzymuje się z prac dorywczych i pomocy kościoła.

W dniu 21 lutego 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu przez pozwanego oraz utratę mocy nakazu zapłaty w całości i przekazał rozpoznanie sprawy tut. Sądowi.

Na rozprawie w dniu 13 grudnia 2013 r. pozwany podniósł dodatkowo, iż nie posiada wiedzy z jakiego tytułu zostały wystawione dwie faktury na kwotę 307,59 zł i 5.847,06 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 sierpnia 2010 r. została zawarta pomiędzy L. K. prowadzącym wówczas działalność gospodarczą pod nazwą „ Skup (...), a (...) Sp. o.o. w W. umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych na okres 30 miesięcy.

W dniu 26 sierpnia 2010 r. pozwany wykreślił z ewidencji działalności gospodarczej prowadzoną działalność gospodarczą, co do której wpis został dokonany w dniu 12 sierpnia 2010 r.

Dowód: umowa z dnia 19.08.2010 r. k. 92-99;

zaświadczenie o numerze REGON k. 15;

decyzja z dnia 26.08.2010 r. k. 16;

przesłuchanie pozwanego k. 121;

W dniu 29 sierpnia 2010 r. została wystawiona nota obciążeniowa na kwotę 307,59 zł z terminem płatności na dzień 13 września 2010 r.

Dowód: nota obciążeniowa z dnia 29.08.2010 r. k. 100;

W dniu 29 stycznia 2011 r. została wystawiona nota obciążeniowa na kwotę 5.847,06 zł z terminem płatności na dzień 19 grudnia 2011 r.

Dowód: nota obciążeniowa z dnia 29.01.2011 r. k. 48;

W dniu 14 grudnia 2009 r. została zawarta pomiędzy (...) Sp. z o.o. w W. jako cedentem a (...) S.A. w K. jako cesjonariuszem umowę przelewu wierzytelności. Zgodnie z par. 2 umowy, w wykonaniu umowy cedent miał przedstawiać cesjonariuszowi oferty sprzedaży wykazów wierzytelności, które będą obejmowały należności wynikające z niezapłaconych należności głównych oraz odsetek.

W dniu 8 listopada 2010 r. zostało zawarte porozumienie do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 14 grudnia 2009 r. pomiędzy (...) Sp. z o.o. w W., a (...) SA w K. oraz (...) Sp. z o.o. w W. w którym (...) Centertel oświadczył, iż powierza wykonywanie umowy ramowej O. (...) Sp. zo.o. w W..

W dniu 28 lutego 2012 r. zostało zawarte pomiędzy (...) Sp. z o.o. w W. jako cedentem reprezentowaną przez (...) Sp. z o.o. w W., a (...) S.A. w K. jako cesjonariuszem porozumienie stanowiące załącznik nr 3 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 14 grudnia 2009 r. w którym strony określiły wartość wierzytelności dla wykazu wierzytelności nr (...) (pakiet biznesowy).

(...) Sp. z o.o. w W. sporządziła w dniu 28 lutego 2012 r. zawiadomienie skierowane do pozwanego o cesji wierzytelności na swoją rzecz.

Dowód: - umowa ramowa przelewu wierzytelności z dnia 14grudnia 2009 r. (k. 76-82 verte;);

- porozumienie z dnia 8 listopada 2010 r. (k. 45-47);

-porozumienie z dnia 28 lutego 2012 r. (k. 43-44;)

- zawiadomienie o cesji wierzytelności (k. 39);

W dniu 2 kwietnia 2012 r. strona powodowa sporządziła wezwanie pozwanego do natychmiastowej zapłaty kwoty 6.973,75 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 2.04.2012 r. k. 37;

Sąd zważył co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Wskazać należy w pierwszym rzędzie, że zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie zaś z korelującą z powyższą normą, zawartą w prawie procesowym, dyspozycją art. 232 zdanie pierwsze k.p.c. strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W ocenie Sądu strona powodowa nie udowodniła, że nabyła od (...) Sp. z o.o. w W. konkretną wierzytelność przysługującą wobec pozwanej. Nie ulega, co prawda, wątpliwości, że pomiędzy stroną powodową a (...) Sp. z o.o. w W. zawarta została w dniu 14 grudnia 2009 r. umowa ramowa sprzedaży wierzytelności. Zgodnie z par. 2 umowy w wykonaniu umowy cedent miał przedstawiać cesjonariuszowi oferty sprzedaży wykazów wierzytelności, które będą obejmowały należności wynikające z niezapłaconych należności głównych oraz odsetek. Strona powodowa nie udowodniła jednak, że wśród wierzytelności będących przedmiotem umowy sprzedaży wierzytelności znajdowała się wierzytelność przysługująca względem pozwanego. Strona powodowa przedłożyła kolejne umowy zawierane celem wykonania ramowej umowy sprzedaży wierzytelności jak: porozumienie z dnia 8 listopada 2010 r. (k. 45-47), porozumienie z dnia 28 lutego 2012 r. (k. 43-44) jednakże żaden z tych dokumentów, a także innych przedłożonych przez stronę powodową nie wskazuje, iż (...) Sp. z o.o. w W. zbyła wierzytelność przysługującą jej względem pozwanego.

Ponadto wskazać należy, iż strona powodowa nie udowodniła także swojego żądania tak co podstawy, jak i wysokości. Twierdzenia zawarte w uzasadnieniu pozwu, jak i dołączonych do pozwu dowodów nie pozwalają na ustalenie w sposób bezspeczny, żądania dochodzonego pozwem, a tym samym nie pozwalają na ocenę, czy wierzytelność istnieje, z jakiego tytułu i czy jest wymagalna. Strona powodowa przedstawiła faktury wystawione przez poprzedniego wierzyciela na kwotę 307,59 zł w dniu 29 sierpnia 2010 r. (k. 100) i w dniu 29 stycznia 2011 r. na kwotę 5.847,06 zł z terminem płatności na dzień 19 grudnia 2011 r. (k. 48), jednakże nie wskazała jaka była podstawa naliczenia powyższych należności i sposób ich naliczenia zwłaszcza w zakresie kwoty 5847,06 zł.

Strona powodowa wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 kc i 232 kpc nie wykazała żadnymi dowodami przede wszystkim, czy doszło do zawarcia umowy z pozwaną oraz okresu trwania umowy. Strona powodowa nie przedstawiła żadnych dowodów, a nawet nie wskazała twierdzeń odnośnie kwoty dochodzonej pozwem, nie wyjaśniając z jakiego tytułu kwoty te zostały naliczone, na jakiej podstawie zostały wyliczone, w jaki sposób i za jaki okres. Przy tak sformułowanym żądaniu pozwu i dołączeniu w tym zakresie wystawionych przez poprzedniego wierzyciela faktur Vat, pozwany nie mógł wdać się w spór co do istoty sprawy i podnieść zarzutu co do żądania pozwu, skoro strona powodowa nie wskazała na jakiej podstawie zasądzenia powyższych kwot się domaga i z jakiego tytułu.

Mając zatem powyższe na uwadze Sąd uznał, że strona powodowa nie udowodniła swojego roszczenia. Podkreślić przy tym należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r., sygn. I PKN 660/00, publ. Wokanda 2002/7-8/44). Zgodnie z art. 232 k.p.c., obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a w myśl art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Z tych też powodów Sąd oddalił powództwo w całości.